

[Korsgaard.]

paa, at man gør sig Anstrengelser for at finde et andet Sted, hvor man ikke rammes, og det skal ogsaa nok vise sig, at man i mange Tilfælde kan finde det.

Den højtærede Minister talte om den Forargelse, jeg følte over, at der overhovedet skulde betales Skat af Obligationer, men den højtærede Minister har aabenbart ikke hørt efter, hvad jeg sagde; det, jeg særlig var forarget over, var, at man skulde betale Skat af *Brutto*-Udbyttet. Jeg ved ikke, om man i andre Lande har lignende Bestemmelser, men jeg vil hævde, at Beskatning af en Bruttoindkomst i sig selv er urimelig. Den højtærede Finansminister er imod en Kuponskat, hvad jeg ogsaa er, men Bruttobeskatningen er dog værre; ved en Kuponskat ved man dog, hvad man skal aflevere. At indføre en Lovbestemmelse om Skat af Bruttoindtægt maa jeg hævde er fordømmeligt.

Derefter var den højtærede Finansminister inde paa Spørgsmaalet om lav Rente og opfordrede egentlig til, at vi fra alle Sider her i Salen skulde sige, at vi ønskede en lav Rente. Den højtærede Finansminister tror aabenbart, at hvad han siger i den Retning, betyder meget ude omkring i Landet, og det er jo ogsaa muligt; men jeg er vis paa, at hvad f. Eks. jeg og andre almindelige Rigsdagsmænd siger om Rentespørgsmaalet, ikke har den fjerneste Indflydelse paa, om Renten gaar op eller ned. I det hele taget, dette at tro, at man ved Formaninger fra denne Talerstol skulde kunne udrette noget af Betydning, er en saa taabelig Betragtning, en saadan Overvurdering af den Indflydelse, vi har, at jeg paa det bestemteste maa vende mig derimod.

Hvor meget der vil blive givet i Rente, afgøres i hvert Fald ikke efter, hvad der siges fra denne Talerstol, det kan jeg forsikre den højtærede Minister. Hvor megen Indflydelse Nationalbanken har, ved jeg ikke, det ser ikke ud til, den er saa forfærdelig stor, men det kan jo være, den er større, end man antager.

Den højtærede Minister synes at være tilbøjelig til at drage den Slutning fra den ganske vist anselige Kursstigning, der har været i den senere Tid, at man kan regne med en sikker Stigning. Dette vil jeg advare imod. Vel er det ikke sandsynligt, at det vil gaa Finansministeren helt saa galt, som det gik Statsministeren, der straks efter ved Rigsdagens Aabning at have proklameret langt bedre Forhold for Landbruget end tidligere blev stillet overfor en nedadgaaende Bevægelse indenfor Land-

bruget, men det kan meget nemt gaa den højtærede Finansminister paa lignende Maade med Obligationerne. Paa dette Omraade maa man nemlig ikke glemme en Ting, som inden længe vil blive afgørende for Obligationskurserne: Sikkerheden. Renten er noget for sig; det er klart, at naar Verdensrenten gaar ned, maa det før eller senere faa en vis Indvirkning paa de danske Obligationer, men noget andet og i sidste Instans langt vigtigere er Sikkerheden.

Og hvad gør Regeringen overfor dette? Hvad vil det sige, at en Obligation indenfor Landbruget er sikker? Det vil fornuftigvis sige, at den paagældende Obligation kan forrentes gennem Landbrugets Drift. Her maa jeg sige, at man hidtil i saare ringe Grad har været klar over, at dette Punkt er en Faktor af ganske overordentlig stor Betydning, som vi før eller senere kommer til at beskæftige os med, hvis Konjunkturerne ikke meget snart slaar om, og herpaa er der jo desværre ikke meget; der tyder. Denne Sikkerhed har i høj Grad Forbindelse med det Problem, som den højtærede Finansminister strejfedede, nemlig Kroneværdien.

Det er ejendommeligt, at naar man fra Regeringens Side taler om den Forandring i Kronens Guldværdi, som faktisk har fundet Sted, saa vender man sig altid mod andre Partier, og da i særlig Grad Partiet Venstre — men med hvilken Ret? Er det ikke Regeringen, der som Leder af det politiske Liv er gaaet ind for alt, hvad der er sket paa Kronens Omraade? Jeg ved i hvert Fald ikke bedre. Jeg husker meget vel, at den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af den sidste Finanslov holdt en Tale — jeg tror, man vilde kalde det en kraftig Tale — for, at Kronen skulde blive ved Guldet, og 1—2—3 Dage efter var den væk derfra. Jeg har hørt andre lignende Udtalelser fra Ministeriets Side om, at det er Kronens sande Vogtere. Men hvad vil det sige: dets Vogten? Har Ministeriet da ikke været med til alt, hvad der hidtil er sket, har det ikke været Leder af det politiske Styre her i Landet?

Naar vi skal til at afgøre, hvad der er sket med Kronen, naar Ministeren med Forargelse vender sig mod os, som mener, at denne Formueskatteforhøjelse er for intet at regne mod, hvad der i øvrigt er sket, maa jeg saa ikke have Lov til at spørge den højtærede Finansminister: Kan danske Formuer i Dag for Papirkronerenter faa nævneværdigt mindre, end de kunde den Gang, Kronen var i Forbindelse med Guldet, og tror Ministeren selv — for der maa vel